

Oh, Palestina!

QUIM CURBET

Durant l'estiu de 1973, sota els pins d'una càmping de Sant Feliu de Guíxols, vaig llegir el llibre Oh, Jerusalén, de Dominique Lapierre i Larry Collins, lectura va significar una sotragada en la meva incipient adolescència.

Recordo, com si fossin records propis, les maquinacions de l'Irgun, les jugades polítiques de l'Haganah, Golda Meir, David Ben Gurion, els kibbutz, la ciutat santa polièdrica i reconsagrada.

Encara ara, quaranta anys després, em sento partícip d'aquells fets que culminaren en la creació d'Israel, un estat jove, modern i democràtic, bandejat des del seu inici per un entorn hostil, gairebé feudal i profundament antidemocràtic.

Des d'aleshores no he tingut altre remei que, en els moments en què la meva consciència ho ha exigit, posar-me al costat del poble jueu. Quan la realitat t'ho exigeix has de triar trinxera.

Mentre l'status quo internacional va fer jugar a l'entorn d'Israel tots els pesos pesants de la història -La Unió Soviètica, els Estats Units, Egipte, Síria, Jordània...- l'opció era ben clara: Israel es defensava d'una agressió constant i aclaparadora. Però des del moment en què els països àrabs van fugir amb la cua entre cames i va desaparèixer l'URSS de l'escenari, les coses han canviat substancialment.

El poble palestí ha quedat rodejat, anorreat, entre els àrabs i els jueus i, probablement, es mereix una sort millor, lluny del fanatisme i del terrorisme i del carreró sense sortida en què es troba volent negar l'existència de l'estat d'Israel.

Suposo que a hores d'ara les meves simpaties estiuenques anirien més aviat cap al costat dels més febles, els palestins, però la història és el que és i jo, a més, a aquestes altures ja no puc canviar de bàndol emocional.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2012/12/12/oh-palestina/595170.html?utm_source=rss